

Leila Mohammadi

EURANDOM

Postbus 513

5600 MB Eindhoven

mohammadi@eurandom.tue.nl

Column Differentiëren en integreren

Het mechanische leven

Steeds vaker worden er buitenlanders op Nederlandse universiteiten en hogescholen aangesteld. Soms is het een beroemdheid die voor een hoogleraarspositie wordt gestrikt, maar vaker zijn het aio's. Hoe zit het eigenlijk met de *inburgering*? Hoe ervaart deze internationale instroom de Nederlandse normen en waarden?

Leila Mohammadi kwam vanuit Iran naar Nederland als assistent in opleiding bij Sara van de Geer aan de Universiteit Leiden. Ze is inmiddels gepromoveerd en is nu onderzoeker bij EURANDOM in Eindhoven.

Als je van Iran naar Nederland verhuist, ondergaat je leven een zeer grote verandering. Gelukkig ben ik erg geholpen door mijn mentor professor Van Zwet en zijn vrouw om me hier thuis te voelen. Ik denk dat er zonder hen, zonder dit soort mensen veel minder uitwisseling van studenten uit andere culturen kan bestaan. Ik zou me in elk geval de eerste tijd zeer ongelukkig hebben gevoeld.

Ik ben geboren in Shiraz. Daar heb ik ook eerst gestudeerd. Voor het behalen van mijn Masters of Science diploma in de statistiek verhuisde ik naar Isfahan.

Bijna alle jonge mensen in Iran willen naar de universiteit. Het toelatingsexamen is heel zwaar, voor alle universiteiten. Er is veel onderlinge competitie. Ik kan me niet voorstellen dat er nog een land bestaat waar de studenten zo met elkaar moeten concurreren.

De meeste Europeanen hebben een verkeerd beeld van Iran. Iran is geen Arabisch land; het lijkt er zelfs niet op. Heel wat mensen zijn niet praktiserend mohammedaans, en ook gaat er slechts een kleine fractie naar de moskee. In tegenstelling tot wat men vaak denkt, is een mohammedaan niet verplicht om naar de moskee te gaan. Heel wat mensen belijden hun geloof, overigens net als hier in Nederland, gewoon thuis. Iraanse vrouwen bedekken hun gezicht niet; de meeste van hen dragen geen chador. Zij kunnen dansen op feesten, ze luisteren veel naar muziek en genieten van hun leven. De meeste Iraanse vrouwen zouden nooit in het Westen willen leven. Dit is niet omdat zij zich geen modern leven wensen, maar omdat het leven hen in Iran goed bevalt. Zij voelen geen behoefte om te verhuizen.

De meeste Iraanse vrouwen accepteren het al lange tijd niet meer om beperkt te worden in hun bewegingsvrijheid en willen niet door mannen gedomineerd worden. Door aan hun kinderen, jongens én meisjes, een goede opvoeding en goede scholing te geven, vechten ze voor gelijke rechten. Het is interessant, dat bijna 65 procent van de geaccepteerde kandidaten aan de universiteit vrouw is.

Het verrast me telkens weer wanneer mensen mij hier vragen of we internet hebben in Iran. In bijna elk gezin in Iran staat wel een computer en internet is nu een veelgebruikt hulpmiddel in het dagelijkse

leven. Desondanks is er wel een groot verschil: het Nederlandse leven lijkt zich bijna machinaal te voltrekken. Iedereen heeft hier een computer en velen zitten er ook de hele dag achter. Zo verspilt men vaak een groot deel van de dag. Alles wat met een machine gedaan kan worden, gebeurt hier ook machinaal, zoals het kopen van treinkaartjes, het stempelen van een strippenkaart in de tram of het doen van boodschappen op internet.

Bijna alle informatie wordt tegenwoordig op het internet gezocht. Als je iemand iets vraagt, wordt je naar *Google* doorverwezen. Het overmatig gebruik van de computer leidt er toe dat mensen steeds minder met elkaar praten. Er is te weinig gevoel tussen de mensen. In Iran doet men nog veel met de hand en worden machines niet voor alles ingezet.

In Iran is ervoor elk artikel zoals brood, vlees, groente en melk een kleine winkel. Mensen moeten meer moeite doen voor hun dagelijks leven, maar ze besteden daardoor ook meer tijd aan het praten met elkaar. Dit blijkt ook nog in een ander opzicht. In het Westen kennen de mensen hun burens soms niet eens meer. Men kan alleen maar aan zichzelf denken. Ik denk soms, dat de mensen zelf ook voelen dat ze wat missen, en dat ze daarom hun boodschappen weer in kleine winkels doen.

Ik vind de oudere Nederlanders vriendelijker dan de jongere, omdat zij aardiger zijn en zich minder mechanisch gedragen. Hier zegt men dikwijls: "Ik voel me niet goed, ik wil alleen zijn", "Ik wil dit weekend helemaal alleen zijn". In Iran heb ik deze uitspraken nog nooit gehoord. En hoe vaak zien wij niet, als er op televisie een geldbedrag wordt gewonnen en de presentator vraagt: "Wat wilt u doen met het geld?", dat er wordt geantwoord: "Ik ga er lekker van op vakantie."

De media hier en daar zijn niet te vergelijken. In Iran worden de media geheel gedomineerd door de islam. Maar behalve dat, zijn er veel meer educatieve programma's, bijvoorbeeld over naaien, breien en bakken of taalcursussen. In Nederland wordt de helft van de zendtijd besteed aan de reclames. Er zijn erg veel amusementsprogramma's en te weinig educatieve. Ik vind vooral de films op de Nederlandse televisie verschrikkelijk. De geklede vrouwen op de Iraanse televisie zijn echt veel leuker en aantrekkelijker dan de naakte vrouwen op de Nederlandse televisie.

De gevoelens die men in het Westen voor dieren heeft, stel ik zeer op prijs. Ik vind het erg goed dat men hier voorzichtig is met geld en dat alles wordt berekend. In Nederland zijn de mensen heel eerlijk en rechtschapen. Het lijkt wel, of men nooit de noodzaak voelt om te liegen. Als men iets niet leuk vindt, dan zegt men het gewoon. Dit vind ik heel bijzonder.

